

CO STUDENTI 4.A ZAŽILI NA MATURITNÍM PLESE

Dojmy a dojetí tři dny poté

Jak se jim tančilo

- „Pro mě nejzábavnější část plesu. Vyblbli jsme se a sklidili jsme mohutný potlesk publika. Přestože jsme již několikrát toto předtančení nacvičovali, ona slavnostní premiéra byla úplně jiná. Adrenalin v žilách nám pomohl při bláznivých tanečních kracích a oprostil nás od očekávané trémy. Vrtění zadkem se mi vryje do paměti tak silně, že na náš ples budu asi vzpomínat velmi často.“ (Tomáš Richter)
- „Já myslím, že naše předtančení se povedlo. Ze začátku chvíli trvalo, než se diváci roztleskali, ale naprosto jsme si je získali pózou Michaela Jacksona a následným kroucením zadečky před obličejí lidí v první řadě.“ (Václav Navrátil)
- „Napětí a nervozita by se daly krájet, ale já jsem kupodivu byla ledově klidná. Začala hrát hudba, našťastí dobře, bez jakýchkoli problémů. Ale co světla? Osvětlovač a zvukař, jeden horší než druhý... Nakonec naše vítězná póza. Davy jásají, davy šílí. Krásná odměna za naši dřinu.“ (Monika Bečičková)
- „Tanec s panem profesorem Vrbou začal velmi slibně. Připadali jsme si jako hvězdy. Otočka za otočkou, proháněli jsme si to celým parketem. Ale ejhle, najednou jsem začala zvláště poskakovat, vyskytl se totiž problém. Můj střevíček se ocitl na druhém konci taneční plochy. Důležité bylo zachovat klidnou hlavu! Nenápadně jsme si protancovali cestu až k mé ztracené botě. Ale co, vtipné zpestření přece není k zahození!“ (Michaela Matyášová)
- „Spousta rodičů ráda tancuje. To jsme samozřejmě nejvíc odnesli my – maturanti. Část rodičů byla ke konci plesu v poněkud lepší náladě. A tak maturanti zjistili, po kom jsou...“ (Patrik Langr)

Jak se cítili s šerpou přes rameno

- „Mnohým z nás házeli naši příbuzní blyštivé penízky. Občas se stalo, že kdejaká mince nás záłudně trefila do hlavy a způsobila nepěknou modřinu.“ (Sarah Gironi)
- „Když mě třídní dekoroval šerpou, bylo mi jasné, že se tohoto znamení už nezbavím. Jsem maturant. Tedy oficiálně. Po celý večer na mě upíralo pohled tisíc párů očí. Snad jim ten zjev přišel komický, neboť bez šerpy bych byl zajisté považován za terciána, ba sekundána. Na mnohých obličejích přítomných rodičů, zejména pak matek, se objevily slzy dojetí a štěstí. Já jsem se ale smál.“ (Vít Richter)
- „Můj první styk s kamarády nastal v době, když mi třídní profesor pokládal šerpu na rameno. Na balkoně se ozval křik, potlesk. Následoval cinkot dopadajících drobáků (některé přistály na mé a profesorově hlavě), načež třídní pronesl: Měl jsem si vzít helmu.“ (Petr Kalousek)

Jak jim selhala technika

- „Co může být horšího než špatný zvukař? Vše šlo jako po másle do té doby, kdy měl přijet dlouho očekávaný zvukař...“ (Anna Chrenková)
- „Když už jsme si mysleli, že naší jedinou starostí bude snaha nezakopnout na vysokých podpatcích, zjistili jsme, že nefunguje hudba k našemu předtančení. Basy byly v pořádku, ovšem zpěv zněl jako při vdechování hélia. Téměř po hodinu byla tato záležitost konečně vyřešena. Obdivuji statečný výkon moderátorů, kteří nezapnikali za zvuku pískajících mikrofonů.“ (Veronika Drábková)
- „Je půl sedmé večer, vestibul Kulturního domu je plný nedočkavých rodičů, kamarádů a jiných příbuzných, kteří se těší, až vše vypukne. Naši nervozitu ovšem překonal zmatek a stres z toho, že i v tuhle hodinu, kdy má být už vše nachystané, nám nejde hudba. Běhali jsme mezi místnostmi zvukaře a pódiem a posílali sem a tam vzkazy a požadavky. Jednou jsme měli hudbu v jiném formátu, podruhé zase nešel internet. Naštvanost a stres najednou vystřídal smích. Ovšem ne smích z radosti, ale ze zoufalství. Pak někdo pronesl větu: „Už to funguje!“ Všem se nám ulevilo a ples mohl začít.“ (Karin Kašková)

Jak vyhráli v tombole

■ „Zádrhel nastal, když jsme zjistili, že někteří začali tombolu hned vydávat. To jsme si z toho my pak ve Žlutém sálku dělali srandu, například: kdo si vyzvedne tombolu do devatenácti hodin, dostane ještě jeden dárek zdarma.“ (Jolana Dostálová)

■ „Mým největším zážitkem z maturitního plesu je bezesporu můj obrovský úspěch v tombole, kdy jsem ze čtyřiceti zakoupených losů měla dva výherní a dvanáct s postupem do slosování. Není snad nutné dodávat, že v rozkradené tombole nebyly žádné výhry s těmito čísly a velká tombola proběhla bez mé přítomnosti, a tedy i přítomnosti mých bezpochyby výherních losů. Neštěstí ve hře, štěstí v lásce.“ (Hana Adamcová)

Kdo z nich byl nejkrásnější

■ „Úspěch měla především Domča se svým účesem. Ostatní holky si prostě zašly za kadeřnicí, ať jim vlasy zvládnou.“ (Vít Kapoun)

■ „Kdo byl na plese nejkrásnější? To byl přece takový pán, jenž tam přišel kolem půlnoci a měl na sobě džíný a triko, vypadal jako hasstroš. A teď s pravdou ven! Nejkrásnější byli maturanti, vždyť to byl jejich večer a jedna z nejdůležitějších vzpomínek.“ (Dominika Chadimová)

Jak popíjeli

■ „Nějaký ten panák, pivo či víno k maturitnímu plesu nepochybně patří. Ne nadarmo se říká: „Spousta zážitků, žádné vzpomínky.“ Musím dodat, že dobrá vysmátá nálada usnadnila maturantům dobré prožití plesu. I když uklízení Kulturního domu po ukončení plesu je náročnější, když nezvládneme jít rovně a nejsme schopni se prstem trefit na špičku nosu, nikdo nám kapku alkoholu nevyčítá. Jestli je ovšem vhodné pozvracet se někde v koutě a nic si z akce nepamatoval, to je na uvážení každého z nás.“ (Marcela Diblíková)

■ „Přípitkem to začíná. Přitůkneme si s učiteli. Pak už nás ale nikdo nehlídá. Jdeme se opít s přáteli.“ (Martina Rýznarová)

Jak si vyzdobili sál

■ „Výzdoba před maturitním plesem nám skutečně zabrala mnoho času, nafouknout snad milion balonků, aniž byste neomdleli, to dá zabrat... Nakonec zlaté české ručičky vyhrály, i když byly plné šrámů od vázání uzlů na baloncích, a všechny modré, fuchsiové i stříbrné létající bubliny se pohybovaly v rytmu hudby u zábradlí na balkoně. Někteří z nás si dokonce výzdobu odnesli na konci plesu domů, ale většina těch krásných balonků byla napadena neznámým pachatelem s vražednou zbraní – špendlíkem.“ (Petra Sršňová)

■ „Jak jste si mohli všimnout, koulí bylo na našem plese opravdu plno. Ať už v podobě barevných balonků (visících na zábradlí balkonu), nebo obří velice autentická napodobenina Měsíce, kterou jsme na radu správce (raději než nad parket) pověsili nad vstup do Kulturního domu. Zdá se ale, že náš Měsíc působil jakousi energií i na dálku, protože návštěvníci obdivem nad naším skvělým vesmírným předtančením padali na podlahu, aniž by byli srazeni pádem tohoto lunárního tělesa.“ (Aneta Turková)

■ „Zraky všech přítomných se zaměřily na pěkný stříbrný nápis MATURANT 2014. Abyste rozuměli, ono to nebylo opravdické stříbro. Nápis byl utvořen z podivně zmačkaných kousků alobalu, do něhož jinak maminky připravují svým zcela nevinným maturantům něco na zub, aby jim po tom namáhavém sezení za školními lavicemi nevyhládlo břicho.“ (Roman Šafář)

Jak všechno skončilo

■ „Jakmile skončil náš ples asi v jednu hodinu ranní (i když si tím nejsem jist), většina maturantů se nahrnula do hlavního sálu, aby zde uklidili výzdobu a všechny stoly a židle přenesli do postraní. Tento okamžik jsem si velice užil, protože jsem spíše dělal, že uklízím, a kochal jsem se pohledem na to, jak ostatní přiopilí spolužáci smežčí a snaží se mít vše rychle hotové, aby mohli jít domů. Sám jsem spíš symbolicky uklidil jeden ze stolů a se šibalským úsměvem na tváři jsem rychlým tempem opouštěl Kulturní dům asi po dvaceti minutách.“ (David Šmoldas)

■ „Plesu předcházela spousta příprav, zařizování a úkolování příbuzných povinnostmi. Na babičku zbyl úkol napéct slané tyčinky. Svou práci odvedla pořádně, a já jich táhl na ples plnou krabici. Doma jen každý ochutnal. O to větší překvapení bylo, když jsem tu samou bednu, pořád stejně plnou, nesl o půl čtvrté domů. No co, alespoň jsem neměl hlad...“ (Jan Tesař)

Jak si ples užil třídní

■ „Třídní učitel si ples užít nemůže. Když už jsme navlékli poslední šerpu, chtělo se nám křičet: „Huš! Huš! Vypadněte všichni!“ abychom povinnost maturitního rituálu měli za sebou a mohli si říci, že jsme vyváží bez průšvihů. To se ale nedalo nic dělat. Šedesát mladých lidí se chopilo skleniček a žádný z nich nezůstal jen u jedné. A my jen trnuli, aby se nezřítily ze schodišť a balkonů, aby poznali dostatečnou míru roztočené hlavy a roztančených nohou a v úterý se zase posadili do lavic jako způsobná telátka.

Maturitní ples, to je povinné vychýlení z běhu školních dní, závazný šabat, abychom se postavili doprostřed rozzářeného sálu v botičkách lodičkách a uviděli, že se s námi navzdory všem protichůdným pocitům něco děje – že přicházíme a odcházíme, že za pár měsíců tohle všechno bude už jenom vzpomínka a budova školy se promění v jakési mauzoleum, ukrývající relikvie časů dávno minulých.

Snad proto chodí na naše plesy tolik bývalých studentů. Když hledí na nás – své někdejší učitele – odhaluje se jim celé tajemství jejich dospívání. A co vidíme na jejich tváři my, zasloužilí a stárnoucí pedagogové slovatného gymnázia?“ (Jakub Brdčíčko)

Sesbíral třídní 4.A
V Ústí nad Orlicí 20. listopadu 2013